Něžná křidélka Amorkova naráží na nízké stěny mansardy. Andílek lásky, takový malinký putti, se už nudí. Leží na širokém trámu pod zkosenou stěnou na svém polštářku. Šípečky už má srovnané vedle sebe. Dveře balkonku bývají vždy trochu pootevřeny kvůli domácí kočce Líze, a tak není problém vletěti.

Á, někdo už ťape po schodech. To bude on. Amorek už bedlivě čeká a nastavuje šíp. Však on si ho vychová!

Dveře se otevírají a náš hrdina vstupuje do svého podkrovního útočiště. Je to tu jako v malém ráji! Uklízet moc nemusí, není ani co a také to, upřímně řečeno, moc neumí. Vše si nosí s sebou v batohu, na stole má jen počítač a ve skříni pouze, co zrovna nosí. Jen kouřit zde nemůže, dostal přísný zákaz. Prý by to tu vše nasáklo!

Bába jedna přečistotná, které století ji tu zanechalo, pomyslí si! Ale pak ucítí štípanec do zad, chvíli pátrá po té drzé vose, ale nevidí nic. Amorek se prostě baví, krčí se schovaný na trámu, však on ho srovná!

A opravdu! Hele! Hynek, tak se náš hrdina jmenuje se náhle zamyslí. Bába? Jak ji to nazývá? Žije tady sama, je už stará, nikoho možná nemá a vůbec... Může být rád. Kde by tak asi sehnal něco takového? Sahá nervózně do kapsy saka.

No ano, jsou tady. Tři poctivě **vyžebraná,** na nová cigára zatím nemá. Nějak to tento měsíc přepískl s kapesným, musí počkat na začátek nového. Ještě, že se umí bavit s lidmi! Ale brzy přijede jeho starostlivá máma a něco zase přiveze.

Hází batoh na podlahu, udělá dva dlouhé skoky ke stolu a otevírá počítač. Po chvilce obrazovka zmodrá, a ukřičený ptáček s nakřáplým hláskem křičí:

„Dělej, přišel ti mail, kde ses coural ~~ty bžundo~~?
Byl hodnej, hlídal, dostane piškotku? Chceš pusinku?“

Mailová znělka je sice moc pěkná recese, ale s každým příchozím mailem takhle křičí, *zobák j*eden! Ještě, že se dá ztlumit! Ano, přišel dopis a Hynek ho otevírá a čte:

„Miláčku, kde jsi tak dlouho! Celý den na tebe myslím, ozvi se, už to bez tebe nevydržím!

Tobě věčně oddaná Izolda.“

Hynek pod nickem Tristan, vybrala mu ho také Izolda, odpovídá:

„Miláčku, už jsem dorazil, to víš perný den, napiš.

Tvůj milující Tristan.“

Něco ho znovu štípne do lopatky. „Co to jako bylo za odpověď?“ říká si Amorek.

Ale nedá se nic dělat, moucha, nemoucha, nebo co to bylo, Hynkovi se chce relaxovat, a tak si jde na balkonek zakouřit. Ne, že by snad musel, vtahovat kouř do plic se naštěstí nenaučil, ale je to docela příjemný odpočinek. Ještě jednou se podrbe na lopatce a vstupuje do své venkovní oázy, sáhne do saka, vytáhne vyžebranou cigaretu a konečně si zapaluje. Ale sotva vtáhne prvního šluka, ptáček řve jako pominutej. A tak zase běží k počítači, cigaretu nechává na balkoně v malém popelníčku z víčka od kompotu. Radši si skleněný ani nepřinesl, co kdyby mu spadl dolů, že jo! To by bylo! Ne, ne, tak to ne!

Otevírá mail a čte:

„Miláčku, to nevadí, já měla také perný den, ozveme se zítra.

Navždy tvoje Izolda.“

Hynek je rád, zítra to stačí. A kdo ona vlastně je a kolik jí je, že jo? Ty internetové známosti, myslí si v duchu a rychle něco hodí do odpovědi:

„Tak jo lásko, tak zítra.

Navždy tvůj Tristan.“

Amorek už z toho nemůže, to je hrůza, šíp položil vedle sebe a raději se natáhl.

Hynka už psát nebaví, neví, co by taky pořád psal.

Izolda mezitím odbíhá dovařit večeři, za chvíli přijde manžel a bude chtít jíst. Ještě musí na ráno připravit svačinu pro své dvě děti do školky. Vysedávat u počítače opravdu

nemůže, a tak míchá jídlo a přemýšlí. S někým si přece popovídat musí, je ještě mladá, nedávno jí bylo třicet sedm a s manželem je trochu nuda, slovo, aby z něho páčil. Podlévá guláš. Odpovídat už nemusí, a tak si asi udělá čaj. Svoji postavu už neřeší, vdaná už je a prý se líbí i buclaté, a tak se rozhodla, že si k tomu dá zbytek dortíku. Taky ty nervy za celý den, ne? Guláš až potom.

Náš Tristan vtahuje druhého falešného šluka a slastně u toho přivírá oči. Vyfukovat kouř do ohromného prostoru je prostě nádhera. Pomalu se stmívá, po protější střeše běží kočka. Ta se má, takové krásné toulky po hřebenech, myslí si. Mhouří oči, na domovní číču to ale nevypadá, ta by to asi nezvládla, je už pěkně tlustá, každý v domě ji přikrmuje. Ale přece jen – je to Líza! To je tedy, snad nespadne! Ze všech obyvatel domu si nejvíce oblíbila jeho a jeho šuple pod starou skříní. A on ji vždy překvapí nějakým zbytkem z menzy. Sáček pro ni má vždy připravený v kapse saka. Je to takový její malý adrenalin a důkaz, že je milovaná. I ona má ráda dárky! Falešnice nedomazlená!

Chvilku pozoruje kočičí siluetu a vybaví se mu malý dvoreček s citronovníkem uprostřed. Takové veliké citrony na něm rostly a večer svítily jako zlaté lampy. Jak rád by se tam ještě vrátil. A nebyl to ani drahý výlet, jeli tam s kamarádem malou fabií a vše si vezli s sebou. Sicílie je prostě kouzelná! I pronajímatelka byla půvabná a ty její dvě malé děti ji zdobily jako andělíčkové Madonu. Také ráda nosila dlouhé modré šaty... Izolda se pomalu vytrácí do pozadí. Ty pomíjivé internetové známosti! A taky mu nedávno bylo teprve dvacet, tak proč by se někde vázal.

Slastně vtahuje dalšího šluka a chvíli přemýšlí o přeludu Izolda. Je vůbec svobodná? Příběh Izoldy a Tristana si nedávno vyhledal na internetu, ale text byl dlouhý, a tak se začetl raději do kratšího resumé nějakého přispěvatele. Naučil se ho skoro nazpaměť. Musí přece umět oslnit ve společnosti, no ne? Píše se v něm: